

29ste zondag door jaar A

Mt. 22, 15-21

Iedereen, beste mensen, krijgt wel een keer zijn trekken thuis, zeggen we wel eens. Of: ieder huisje heeft zijn kruisje. Allemaal kennen we wel eens het gevoel dat het leven ons niet echt lekker zit, hetzij in ons privéleven, hetzij door de toestand in de wereld. We kunnen we het leven dan soms ervaren als een soort woestijnreis: droog en dor en weinig uitzicht.

We kunnen daar op verschillende manieren op reageren.

We kunnen gaan zitten mokken, onszelf zitten beklagen dat we het zo slecht getroffen hebben, God de schuld geven, enzovoort. Zoals de mopperende Israëlieten op hún woestijnreis. En dat is soms heel begrijpelijk en je mag het mensen niet kwalijk nemen. Maar je mag toch ook hopen dat mensen niet in dit zelfbeklag blijven steken. Dat ze blijven geloven dat achter de wolken de zon schijnt en weer te voorschijn kan komen.

Een andere manier van reageren is je geheel op de ander richten. Je eigen sores vergetend, of verdringend, je geheel en al voor de ander inzetten. Met het gevaar dat je jezelf daarin geheel verliest. Dit schijnt heel nobel, maar is toch ook niet gezond. Want niemand houdt het vol om geheel aan zichzelf voorbij te gaan. Vroeg of laat kom je jezelf dan tegen.

Misschien is er een middenweg mogelijk.

En die middenweg wordt wellicht aardig geïllustreerd door een zin uit de eerste lezing, uit Exodus. De Heer zegt daar: “Gij moet een vreemdeling niet slecht behandelen, want ge hebt zelf als vreemdeling in Egypte gewoond”. Vertaald: als je het zelf moeilijk hebt, of gehad hebt, zou je dat mild moeten stemmen tegenover andere mensen die het moeilijk hebben. Eigen ervaringen van lijden en problemen moet je niet verdringen (je mag er soms zelfs best eens over klagen), maar in zekere zin meenemen in je leven om je te kunnen inleven in het lijden van de ander. Want door je je in de ander te verplaatsen, kun je ook daadwerkelijk en met heel je hart en verstand iets voor die ander doen.

Zo schieten we er ook niets mee op om vol zelfbeklag te gaan zitten zeuren over de ontkerkelijking en de vervluchtiging van het geloof in ons land. Al was het maar omdat in grote delen van de wereld het geloof bloeit en groeit. Tegelijk zullen we ons moeten proberen in te leven in wat al die mensen beweegt die zeggen niet te geloven in God en zeker niet in de kerk. We zullen hun argumenten serieus moeten nemen, en de vragen die zij ons stellen serieus moeten nemen. Én door ons gedrag laten zien dat christen zijn iets inhoudt.

De belangrijkste vraag die een onkerkelijke of atheïst aan ons stelt, is: “Waarom geloven jullie eigenlijk? Wat is de méérwaarde van jullie geloof eigenlijk? De naastenliefde bedrijven is toch genoeg? Daar heb je God toch niet voor nodig?” Eigenlijk zouden we ons ook zelf deze vraag, elke morgen bij het opstaan, moeten stellen: Waarom geloven we eigenlijk? Wat betekent het geloof voor mij? Probeer het maar eens en u zult merken dat die vraag niet zo gemakkelijk te beantwoorden is, zelfs niet voor mensen die ervoor hebben doorgeleerd. En toch is dit de essentiële vraag!

Daarom verwacht u misschien nu van míj een antwoord op de vraag: Wat betekent het christelijk geloof voor mij? Ik zal een poging doen, maar ik zeg er alvast bij dat u daarmee niet klaar bent (en ikzelf trouwens ook niet). Voor mij betekent het christelijk geloof: leven vanuit het vertrouwen dat God mij het leven heeft gegeven, vanuit het vertrouwen dat de Heilige Geest mij helpt de goede weg te vinden, en vanuit het vertrouwen dat Jezus Christus me niet laat vallen, ook niet als ik faal. Amen.

Jan van de Laar, pastor